

[Erik Holst]

bejdet måske kan være mere værd end den store generelle debat, hvor vi næsten aldrig kan gå ind på detaljerne.

Niels Anker Kofoed (V):

Jeg kunne såmænd godt starte med at takke forespørgerne, fordi de har rejst denne debat, for jeg er enig med socialdemokratiets ordfører i, at det måske også er på sin plads, at vi diskuterer EF-problemerne her i folketinget sådan mere i detaljer, end vi plejer at gøre ved de almindelige markedsdebatter.

Dernæst vil jeg gerne sige tak til ministre for de udmærkede redegørelser, vi lige har fået. For udenrigsministerens vedkommende gav det på en kortfattet måde et udmærket billede af budgetproblematikken, og jeg vil også gerne sige tak til landbrugsministeren for den udmærkede redegørelse om landbrugspolitikken.

Hvis jeg skal starte med budgettet, så kan jeg sige, at det fortæller jo noget, at budgettet er på 115 mia kr. Men hvad er så 115 mia kr.? Det kommer an på, hvad man sammenligner med. Hvis man nu sammenligner med den danske finanslov, for ligesom at få et billede af størrelsesordenen, så kan jeg minde om, at vi har vedtaget en finanslov for 1980 på 121 mia kr. Der er den forskel, at den danske finanslov skal dække behovet for 5 millioner mennesker, men EFs budget skal opfylde behovet for 260 millioner personer. Jeg ved godt, at det ikke har helt de samme opgaver, som et nationalbudget har, idet der i Fællesskabets budget er flere hovedelementer, som udenrigsministeren var inde på det.

Det er klart, at budgettet skal finansiere de fælles aktiviteter, man i princippet mener må være til fælles gavn. Det vil sige, at de kan løses mest rationelt, hvis der bliver tale om en fællesskabsfinansiering, fordi de går på tværs af landegrænserne.

Det gælder især landbrugspolitikken. Hvis man ønsker en nogenlunde god forsyning af fødevarer – også i vanskelige tider – er det nødvendigt med en fælles landbrugspolitik, og en fælles landbrugspolitik i et moderne, industrialiseret samfund kræver, at man har en vis form for subsidiering.

Det gælder også på andre områder, som man med fornuft kan sige er fællesskabsaktiviteter. Det gælder regionalpolitikken, som det kan være fornuftigt at lade finansiere på

fællesskabsplan for at få bedst mulig anvendelse af ressourcerne og samtidig få styr på, at regionalpolitikken ikke kommer til at virke konkurrenceforvridende. Hvis hvert enkelt land laver sin egen regionalpolitik, så vil det i realiteten være skjulte subsidier til industriproduktionen.

Det gælder også energipolitikken, hvor man nok kan se, at den udvikling, der har fundet sted, siden fællesmarkedet startede, gør det nødvendigt, at man også har en fælles energipolitik. Det skal der også bevilges midler til.

Det andet hovedelement, ministeren kommer ind på, og som også hr. Erik Holst var inde på, er striden mellem Parlamentet og Rådet. Jeg kan godt forklare, hvorfor Parlamentet er kommet i den situation. Ethvert parlament har en tradition for i sin opbygningsfase at ville gøre sig gældende, markere sig og få en betydning, få en indflydelse. Sådan gik det jo også med de nationale parlamenter; de ville have mere indflydelse og mere magt over for regeringerne. Den samme bevægelse genfindes selvfølgelig også i Det europæiske Parlament, og den vil forstærkes, efter som den direkte valgmode vinder mere indpas. Så bliver det også et krav fra befolkningerne, at dette parlament får flere beføjelser. Dette spørgsmål skal ikke afgøres i det danske folketing. Det er et spørgsmål, som EF-parlamentarikerne skal afgøre med deres vælgere og se, om de har opbakning af dette synspunkt.

Må jeg sige om selve budgetstriden, at venstre er helt enig med regeringen i, at det er uheldigt, at den konfrontation endte i, at EF-Parlamentet forkastede budgettet. Som jeg sagde før, kan jeg godt forstå og forklare, hvorfor EF-Parlamentet gjorde det, men jeg mener ikke, det var fornuftigt på nuværende tidspunkt at tage denne konfrontation. Jeg mener, det havde været rigtigere at få en forhandlingsløsning, og jeg har også formodning om, at man inden så forfærdelig længe vil nå til et forhandlingsresultat.

Det andet spørgsmål er EF-budgettet, hvor stort det egentlig er. Det er et spørgsmål om landbrugspolitikken, som er den vigtigste faktor inden for EF, fordi den er den eneste integrerede politik. Vi kan så spørge os selv, om det er rigtigt, at de midler er så store, at det er nødvendigt med en så stor strid.